ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 24. března 2014 v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Pravoslava Poláka a soudců JUDr. Jitky Loucké a Mgr. Marcela Žána, ***takto:***

K odvolání obviněné [redacted] se podle § 258 odst. 1 písm. b), d) trestního řádu **zrušuje** rozsudek Okresního soudu Plzeň – město ze dne 15. 11. 2013 č. j. 2 T 74/2013 - 248 v celém rozsahu a podle § 259 odst. 3 trestního řádu se **znovu rozhoduje** tak, že obviněná

[redacted],

nar. [redacted] v [redacted], zaměstnankyně [redacted], trvale bytem [redacted],

j e v i n n a,

že v [redacted] jednak [redacted] od [redacted] hodin do [redacted] hodin před vyšetřujícím policistou v budově Policie České republiky na [redacted], a jednak [redacted] od [redacted] hodin do [redacted] hodin před [redacted] soudem [redacted] v budově v [redacted], vždy po poučení, že musí o podstatných okolnostech vypovídat pravdu a že je trestné, pokud tak neučiní, v pozici svědkyně v řízení vedeném proti [redacted], nar. [redacted], pro trestné činy ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku, výtržnictví podle § 358 odst. 1 trestního zákoníku a poškození cizí věci podle § 228 odst. 1 trestního zákoníku záměrně lživě řekla napoprvé, že [redacted] udeřil zezadu [redacted], který se nijak nebránil, a upadl na zem a poté vstal a odešel, a že [redacted] nejevil po události žádné známky zranění, a napodruhé, že [redacted] jako první zaútočil na [redacted], ač ve skutečnosti při části konfliktu, který popisovala, [redacted] začal strkat do [redacted], pak mu dával mu údery pěstí do hlavy a zátylku a srazil jej k zemi, kde do něho opakovaně kopl, čímž mu přetrhl úpon čtyřhlavého pravého stehenního svalu, a bezprostředně poté se vrátil k vozu a opakovaně do něj kopl, čímž jeho majiteli způsobil škodu 57 022 korun českých, za což pak [redacted] soud [redacted] pravomocně odsoudil ve své věci sp. zn. [redacted],

t e d y

jako svědek před policejním orgánem a soudem uvedla nepravdu o okolnosti, která má podstatný význam pro rozhodnutí,

č í m ž s p á c h a l a

pokračující přečin křivé výpovědi a nepravdivého znaleckého posudku podle § 346 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku a

o d s u z u j e s e

podle § 346 odst. 2 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání **sedmi (7) měsíců**.

Podle § 81 odst. 1 trestního zákoníku a § 82 odst. 1 trestního zákoníku se výkon tohoto trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání **jednoho (1) roku**.

O d ů v o d n ě n í

Napadeným rozsudkem byla obviněná [redacted] uznána vinnou, že jako svědkyně v rámci trestního řízení proti obžalovanému [redacted], nar. [redacted], vedenému PČR KŘP [redacted] kraje, [redacted], [redacted] pod č.j. [redacted] a následně u [redacted] soudu [redacted] pod sp. zn. [redacted], v [redacted] jednak v budově Policie České republiky, [redacted], dne [redacted] v době od [redacted] hodin do [redacted] hodin, při podání svědecké výpovědi a dále 1[redacted] v době od [redacted] hodin do [redacted] hodin, při hlavním líčení, konaném u [redacted] soudu [redacted], [redacted], v obou případech, vždy po řádném poučení dle ustanovení § 100 odst. 2 tr. řádu, § 101 odst. 1 trestního řádu a § 346 odst. 1 tr. zákoníku vypověděla k předmětu řízení – incidentu mezi [redacted], nar. [redacted], a [redacted], nar. [redacted], v rozporu se skutečností úmyslně nepravdivě, v přípravném řízení tak, že „Pak jsem viděla, jak se [redacted], který stál zády ke mně, chytl navzájem s tím chlapem, co tam byl, kdy stáli oba vedle auta. [redacted] mezi muže a [redacted] vstoupila a snažila se je asi odrhnout, ten chlap se po ní ohnal a [redacted] spadla na zem, [redacted] se k ní otočil, asi jí chtěl pomoci vstát a ten chlap ji praštil zezadu, nevím kam, ale jako na horní část těla jako za krk, nevím přesně, [redacted] následkem toho úderu spadl na zem, [redacted] s [redacted] se zvedli a odcházeli... [redacted] a muž se jen drželi, poté, co se sehnul k [redacted], dostal ránu zezadu a upadl, tedy nijak se nebránil.“ a při hlavním líčení „Pan [redacted] chytil [redacted], bylo to strašně rychlý..... Jsem si jista v tom, že pan [redacted] vyrazil proti [redacted]..... Byly tam nějaké postavy, byli tam [redacted], [redacted] a útočník a nějaká žena, jedna, dvě, nevím....“, ačkoliv z provedených důkazů vyplývá a bylo takto i rozhodnuto pravomocným rozsudkem [redacted] soudu [redacted] ze dne [redacted], sp. zn. [redacted], kterým byl obžalovaný [redacted] uznán vinným zločinem ublížení na zdraví dle § 146 odst. 1, odst. 2 tr. zákoníku, přečinem výtržnictví dle § 358 odst. 1 tr. zákoníku a přečinem poškození cizí věci dle § 228 odst. 1 tr. zákoníku, že [redacted] dne [redacted] v době po [redacted] hod. v [redacted], v ulici [redacted], za přítomnosti nejméně dalších tří osob napadl, vulgární nadávkou „ty čůráku“ řidiče kolem projíždějícího motorového vozidla zn. [redacted], RZ [redacted], poškozeného [redacted], nar. [redacted], poté, co poškozený vozidlo zastavil, obžalovaný k vozidlu přistoupil a začal do něho kopat, a když nato poškozený z vozidla vystoupil, napadl jej strkáním rukama a údery pěstí na hlavu a zátylek, srazil jej na zem, kde do něho opakovaně kopl mimo jiné do oblasti kolene pravé nohy, čímž poškozenému způsobil zranění spočívající v poškození důležitého orgánu - takřka

úplném přetržení úponu čtyřhlavého stehenního svalu vpravo, vyžadující operační řešení s následnou hospitalizací a výrazným omezením v konání obvyklých životních úkonů po dobu delší než šest týdnů, přičemž bezprostředně po útoku na poškozeného se vrátil zpět k uvedenému vozidlu a opakovaně do něho kopal, čímž na tomto způsobil jeho majiteli – [redacted] se sídlem [redacted], [redacted], škodu ve výši 57.022,- Kč, když to, jaký průběh měl výše uvedený incident mezi [redacted] a [redacted], mělo zásadní význam pro posouzení trestní odpovědnosti [redacted] ve shora uvedené věci.

Její jednání okresní soud kvalifikoval jako dvojnásobný přečin křivé výpovědi a nepravdivého znaleckého posudku podle § 346 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku (nadále jen tr. zákoníku). Za to byla obviněná odsouzena podle § 346 odst. 2 tr. zákoníku a § 43 odst. 1 tr. zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 7 měsíců, jehož výkon byl podle § 81 odst. 1 tr. zákoníku a § 82 odst. 1 tr. zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 1 roku.

Proti tomuto rozsudku podala obviněná včasné odvolání, které odůvodnila prostřednictvím svého obhájce. Řádný opravný prostředek směřuje do výroku o vině i trestu. Obviněná trvá na své nevině, neboť ani v jednom z výše uvedených případů nevypovídala úmyslně nepravdu o okolnostech, které mají podstatný význam pro rozhodnutí. V obou případech vypovídala o předmětném incidentu tak, jak si jej pamatovala a jak jej zachytila svými smysly.

Podle obhajoby je třeba mít na paměti, že v případě prvního skutku, výslechu na policii [redacted], uplynulo od incidentu 9,5 měsíce, a v případě druhého skutku – výpovědi při hlavním líčení dne [redacted], uplynulo od incidentu přibližně 20,5 měsíců (!). Je tedy logické a přirozené, že předmětný incident je postupně nejen zapomínán, ale i lidskou myslí dotvářen. Vzhledem k tomu, že případ byl velmi silně medializován, je nepochybné, že podnětů, které měly vliv na následnou interpretaci děje, bylo mnoho a tyto se pochopitelně podepsaly na tom, jak byla obviněná schopna celý incident udržet v paměti a následně reprodukovat. Ta se pochopitelně nemohla skrýt před mnohostí názorů na incident, jehož byla svědkyní. Ze všech stran byly vyvíjeny informační tlaky, kdy média informovala o incidentu od počátku tak, jakoby [redacted] již byl obžalován, uznán vinným a odsouzen. Podle obhajoby je tedy očekávatelné, že pod doslova útokem desítek názorů a pod záplavou nechtěné pozornosti, mohlo dojít k podvědomé interpretaci celé události, s ohledem na obranu kamaráda obžalované. Takovéto podvědomé a zcela pochopitelné subjektivní chápání děje však nelze zaměňovat za úmyslné uvedení nepravdy o okolnosti, která má podstatný význam pro rozhodnutí.

Podle odvolatelky je nepochybné, že obžalovaná si celou situaci přehrávala dokola a dokola v hlavě a je tedy pochopitelné, že s tím, jak funguje lidská paměť, je událost následně dotvářena pomocí emocí, přání, očekávání, vědomostí. Toto jsou biologické zákonitosti mysli, konkrétně tak zvané katatyvní hodnocení. Vzhledem k tomu, že obžalovaná při popisování předmětného incidentu rekonstruovala a reprodukovala určitý děj, který se stal v minulosti a jehož byla součástí, mohou při rekonstrukci vznikat pochyby ohledně zachycení a reprodukování událostí, jež se staly v minulosti, a nejen vnitřní faktory, jak bylo výše uvedeno, mají vliv na to, jak je událost pamatována, ale i vnější faktory, například média, působí na lidskou paměť. Přitom delší časový úsek mezi událostí a reprodukcí znamená i delší dobu, po kterou tyto faktory na paměť působí a posouvají daleko od objektivního zachycení objektivní reality a subjektivní reprodukci objektivní reality. Nejen, že realita je subjektivně

zapamatována, je i subjektivně reprodukována, přičemž na těchto dvou úrovních dochází k množství drobných odchylek od skutečného děje, jenž nastal, a tyto v souhrnu mohou mít za důsledek značnou odlišnost děje skutečného a děje reprodukovaného.

Tyto faktory jsou podle argumentace odvolání natolik komplexní a propojené, že je nelze vyhodnotit pouhým konstatováním v rozsudku, že „u obviněného bylo shledáno úmyslné zavinění (obviněná vypovídala vědomě lživě, tedy v rozporu se skutečností)“. Tento závěr nelze bez dalšího přijmout a rozsudek nijak nepoukazuje na důkazy, z nichž toto tvrzení dovozuje. Rozsudek tak ve svojí kritické části pouze spekuluje o vnitřním psychickém stavu obžalované, přičemž lze mít značné pochybnosti, zda soud je dostatečně kompetenční činit závěry z oboru psychologie/ psychiatrie.

Odvolatelka trvá na tom, že nikdy neměla úmysl vypovědět nepravdu, soud tento úmysl nějak nedokazuje, pouze jej spekuluje na základě vágního tvrzení, že od obžalovaného lze cosi očekávat. Takto vyhodnocenou subjektivní stránku trestného činu však nelze v žádném případě považovat za prokázaný úmysl.

Z toho důvodu považuje obhajoba za vhodné přizvat k trestnímu řízení znalce z oboru psychologie, jenž by zpracoval znalecký posudek, v němž by se k této otázce vyjádřil. Tomuto znalci by měly být položeny otázky, zda je možné, že obžalovaná subjektivně popře to, čeho byla svědkem dne [redacted] a [redacted] tak, jak toto vnímala, nebo zda je vyloučeno, že obžalovaná předmětný incident vnímá tak, jak uváděla ve výše uvedených případech.

Odvolatel namítá, že to není jediná část rozsudku, kde soud spekuluje ohledně psychického stavu obžalované. Zdůrazňuje, že obžalovaná byla vyslechnuta v hlavním líčení ohledně událostí, jichž byla svědkem v noci z [redacted] na [redacted] a též konfrontována s výpověďmi učiněnými [redacted] a [redacted] o tomtéž, přičemž každá další výpověď, jež byla vždy činěna po delším časovém období, je méně konkrétní než výpověď předcházející, což je logický důsledek přirozeného procesu zapomínání. Soud nepodloženě spekuluje o fungování lidské mysli, že „lze tedy očekávat, že taková událost byla pro ni (obviněnou) významnou a bude si ji lépe pamatovat“. Nad to je dle obhajoby třeba i uvést, že vzhledem k tomu, jak byla obžalovaná neustále konfrontována s předmětným incidentem, a to ze strany médií, tak i ze strany státního zástupce a Policie ČR, nelze se divit, že uvádí o **incidentu pouze ty informace, jež může sama postavit najisto.** Ostatně sama přiznává, že se snažila odpovědět na otázky jí kladené za každou cenu, což samozřejmě mělo vliv na možnou relevanci odpovědí. Z rozsudku podle odvolání však není jasné, co tímto soud dovozuje. Pokud jde o úmysl obžalované vypovídat nepravdu, jde podle obhajobu o značně vratkou konstrukci, neboť z procesu zapomínání nelze úmysl dovodit. Pokud soud má na mysli něco jiného, není to z rozsudku patrné.

Odvolatelka dále napadá nesrovnalosti v odůvodnění rozsudku. Soud si nezávisle na rozsudku [redacted] soudu [redacted] ve věci sp. zn. [redacted] posoudil, jak se předmětný incident mezi panem [redacted] a panem [redacted] odehrál. Rozdělil si svědky do tří skupin, a to na osoby, které mají vztah k obžalovanému, osoby, které mají vztah k poškozenému a svědky, kteří nemají žádný bližší vztah ani k obžalovanému či poškozenému a které lze považovat za objektivní. Do této poslední skupiny soud zařadil i svědka [redacted]. Ten během hlavního líčení [redacted] ve věci [redacted] před [redacted] soudem [redacted] uvedl (protokol z hlavního líčení strana 3): *„K odstrčení pana [redacted] ze strany řidiče došlo, už je to delší doba. K tomu odstrčení došlo mezi zastavením toho auta a napadením pana [redacted] (...). K dotazu, jak dlouho po odstrčení došlo k úderu, uvádím, že*

ihned“. Oproti tomu soud na straně 5 napadeného rozsudku ohledně výpovědi svědka [redacted] uvádí, že ten popsal agresivní chování obžalovaného, který se rozběhl a s řevem zřejmě (podle zvuku) kopl do vozidla. Řidič vyběhl z vozidla a říkal „Co děláš?“. Potom přišla rána od [redacted] do horní části těla poškozeného, z aut vyskákali lidé, svědek raději s přítelkyní do incidentu nezasahoval a pokračoval v chůzi. Ze strany poškozeného došlo k odstrčení, nebylo to fyzické napadení, po něm ihned následoval úder. Z výše uvedeného podle odvolatelky plyne, že soud považoval svědka [redacted] za objektivního, co se popisu incidentu týče. V hlavním líčení ve věci [redacted] však svědek [redacted] vypověděl tak, že prvotní útok vzešel od pana [redacted]. Podle obhajoby je s podivem, proč má soud v napadeném rozsudku natolik za prokázané, že prvotní útok vzešel od pana [redacted]. Ostatně namítá, že odůvodnění rozsudku si v tomto bodě protiřečí, když nejprve se uvádí „Řidič vyběhl z vozidla a říkal „Co děláš?“ potom přišla rána od [redacted] do horní části těla poškozeného“ a následně „Ze strany poškozeného došlo k odstrčení, nebylo to fyzické napadení, po něm ihned následoval úder“. Odvolatelka namítá, že v prvním případě tedy útok započal pan [redacted], v druhém pan [redacted]. Z toho lze dovodit, že z odůvodnění napadeného rozsudku nelze vyčíst, že byl skutkový průběh incidentu postaven najisto, přičemž průběh tohoto incidentu je klíčový proto, zda byl či nebyl spáchán trestný čin křivé výpovědi a nepravdivého znaleckého posudku obžalovanou.

Pokud je soud toho názoru, že obžalovaná úmyslně uvedla nepravdu, měl by být soud schopen toto prokázat, za současného stavu to prokázáno není a soud tedy v souladu se zásadou *in dubio pro reo* měl rozhodnout o nevině obžalované. Pokud byly rozdíly mezi tím, jak se incident odehrál, a tím, jak o něm vypovídala obžalovaná dne [redacted] a [redacted], tyto byly způsobeny podle obhajoby jednak vlivem zmedializováním případu, jednak **snahou obžalované za každou cenu odpovědět na otázky policie a státního zástupce**. Pokud chce soud postavit najisto subjektivní stránku daného trestného činu, měl by podle názoru obžalované nechat vypracovat znalecký posudek, jak již bylo naznačeno výše. Podle názoru odvolatelky není zcela jisté, jak proběhl předtím incident mezi panem [redacted] a panem [redacted], a to s odkazem na výpověď svědka [redacted]. Obhajoba považuje za absurdní, že jeho výpověď byla shledána jako důkaz přisvědčující vině obžalované. Proto navrhuje, že odvolací soud by měl napadený rozsudek zrušit podle § 258 odst. 1 písm. b) trestního řádu s tím, že na úvaze soudu zůstává, zda bude třeba provést navrhovaný důkaz znaleckého posudku. Obhajoba jeho provedení považuje za klíčové a je toho názoru, že po provedení tohoto důkazu by soud měl rozhodnout podle § 259 odst. 3 písm. b) trestního řádu tak, že obžalovanou zprostí viny, případně by měl vrátit věc k došetření soudu I. stupně dle § 259 odst. 1 trestního řádu.

Ve veřejném zasedání dne [redacted] obhájce doplnil argumentaci s tím, že každý svědek včetně těch, kteří byli podle soudu považováni za nestranné, vypovídal odlišně a mohl by stát před soudem. Zdůraznil, že **obviněná kontinuálně tvrdí o průběhu skutku stále totéž**, přestože to může být její neprospěch. Dále poukazuje na průběh výslechu obviněné jako svědkyně před okresním soudem, kdy jí **státní zástupce dával otázky, které hraničily s kapciózními otázkami, byla státním zástupcem zesměšňována a dostávala se pod nadstandardní tlak, kdy jí byly kladeny stále další a další otázky, přičemž na doplňující otázky už odpovídala s projevem určité nejistoty.** Pokud jde o poškozeného, obhajoba zdůraznila, že pokud řidič projíždějícího auta slyší nějaké urážky, je to politováníhodné, ale to, že poškozený na základě toho zastavil, nasvědčuje jeho určité ochotě k následné potyčce. Obhájce připomínal znovu důležitost shora uvedeného znaleckého posudku a argumentoval i souběžně vedenými trestními řízeními proti dalším svědkům, kupříkladu svědku [redacted]. Z toho důvodu považoval za nutné doplnit dokazování výslechy svědků, kteří byli navrhováni

již před soudem I. stupně, ale rovněž dalšími svědky v této věci, tzn. paní [redacted] mladší a starší, svědky [redacted], [redacted], [redacted] a [redacted], aby bylo učiněno zadost zjištění skutkového stavu. Poté, co krajský soud zamítl návrhy na doplnění dokazování v řízení před odvolacím soudem a odročil veřejné zasedání, doručil obhájce zdejšímu soudu další vyjádření k věci, datované dne [redacted]. Informuje soud, že mu byl [redacted] doručen protokol o hlavním líčení v související věci sp. zn. [redacted], v němž se před [redacted] soudem [redacted] projednává obžaloba [redacted] z trestného činu křivého obvinění dle ustanovení § 345 odst. 1, odst. 3 písm. d) trestního zákoníku. Podle jeho názoru jsou tyto věci velmi blízké, a proto by měl soud i na toto řízení brát ohled. Z již zmíněného protokolu plynou rozpory, kdy svědkyně [redacted] asi třikrát změnila výpověď, přičemž její první výpověď, která však byla **neprocesní**, byla v souladu s tím, co tvrdil pan [redacted] a co tvrdila obviněná [redacted]. Soud tuto otázku nijak neřešil a nezabýval se tím. Svědkyně přitom změnila výpověď tak, že vlastně nic neviděla. Dále poukazuje na výpověď svědka [redacted], jenž uvedl, že celý incident začal jinak, než je tvrzeno v obžalobě v této věci, přičemž tato výpověď potvrzuje, že věc se nemusela odehrát tak, jak je v obžalobě tvrzeno, a tedy že paní [redacted] vypověděla o průběhu celého incidentu pravdivé informace. Podle odvolatele se objevují také rozpory v tom, **jestli výše zmínění svědkové pan [redacted] a paní [redacted] vůbec na místě byli**. Jestliže byl na místě takový počet lidí, jaký se uvádí, musel by si jich všimnout i někdo jiný než pan [redacted]. Ten sám se o těchto svědcích zmiňoval až u samého hlavního líčení. Obhajoba dále namítá i rozpory u znaleckého posouzení zranění poškozeného, kdy na popud tehdy obžalovaného [redacted] bylo zpracováno odborné vyjádření od lékaře [redacted], který potvrdil, že zranění, které pan [redacted] utrpěl, bylo způsobeno spíše pádem než úderem či kopem, jelikož na místě, kde měl být poškozený kopnut, nebyla masivní podlitina, která se u tohoto typu zranění vyskytuje. U hlavního líčení se však přihlíželo spíše k variantě zranění způsobené kopnutím, i když to bylo méně pravděpodobné. S ohledem na výše uvedené si obhajoba dovolovala odkázat krajský soud na zmíněný protokol z hlavního líčení v aktuálně projednávané věci obžalovaného [redacted] a na celé trestní řízení sp. zn. [redacted] s tím, že z něj vyplývá mnoho rozporů, které svědčí ve prospěch obžalované [redacted] a z nichž lze tedy uzavřít, že ta nespáchala žalovaný přečin.

Zvýraznění textu v odůvodnění odvolání a souvisejících podáních provedl zdejší soud, aby upozornil na vnitřní rozpory v argumentaci obhajoby.

Podle § 254 odst. 1 trestního řádu nezamítne-li nebo neodmítne-li odvolací soud odvolání podle § 253, přezkoumá zákonnost a odůvodněnost jen těch oddělitelných výroků rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání, i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad. K vadám, které nejsou odvoláním vytýkány, odvolací soud přihlíží, jen pokud mají vliv na správnost výroků, proti nimž bylo podáno odvolání. Krajský soud z podnětu včas podaného odvolání obviněné přezkoumal napadené výroky o vině a trestu, jakož i řízení předcházející jejich vydání, a došel k závěru, že materiálně není odvolání důvodné. Výhradním důvodem, proč se odvolací soud předmětnou věcí zabýval a rozhodl rozsudkem, nikoliv usnesením, jímž by zamítl podané odvolání jako nedůvodné podle § 256 trestního řádu, je skutečnost, že při procesně bezvadném řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, při respektováno práva na obhajobu a dodržování všech procesních ustanovení sloužících ke zjištění skutečného stavu věci, nalézací soud při právním posouzení jednání obviněné nesprávně aplikoval hmotněprávní ustanovení trestního zákoníku, konkrétně ustanovení § 116 trestního zákoníku, čímž byla shledána vada ve smyslu § 258 odst. 1 písm. d) trestního řádu.

Dalším důvodem pro zrušení napadeného rozsudku bylo shledání vady dle § 258 odst. 1 písm. b) trestního řádu spočívající v určité nepřezkoumatelnosti výroku o vině, jeho formulaci i v tom, že odůvodnění napadeného rozhodnutí ve všech směrech neodpovídalo požadavkům ustanovení § 125 odst. 1 trestního řádu. Zdejší soud tedy potřeboval přeformulovat skutek a doplnit argumentaci okresního soudu tak, aby rozhodnutí bylo přezkoumatelné, aby bylo zcela zřejmé, o jaké důkazy se opírá, jaké skutečnosti považuje za prokázané a jaké za vyvrácené a z jakého důvodu nebyly prováděny navrhované důkazy.

Zdejší soud je toho názoru, že nalézací soud si opatřil dostatek podkladů pro rozhodnutí ve věci samé ve smyslu ustanovení § 2 odst. 5 trestního řádu, v tomto směru nepochybil, pokud nevyhověl uplatněným důkazním návrhům obhajoby, neboť jejich absence nepřekážela tomu, aby si okresní soud nejprve vyřešil předběžnou otázku, tedy jak se stal skutek, k němuž obviněná v pozici svědka opakovaně vypovídala. Soud měl k dispozici spisový materiál [redacted] soudu [redacted] sp. zn. [redacted] a je třeba zdůraznit, že okresní soud v rámci hlavního líčení konaného dne [redacted] správně přehrál i zvukový záznam výslechu obviněné z hlavního líčení konaného dne [redacted]. K důkazu provedl i lékařské zprávy a znalecký posudek z oboru soudního lékařství [redacted] i odborné vyjádření znalce [redacted] předložené obhajobou. Neopomněl ani namítanou výpověď svědka [redacted]. Vyhodnocením provedených důkazů jednotlivě i v jejich souhrnu ve smyslu ustanovení § 2 odst. 6 trestního řádu došel nalézací soud ke správným skutkovým závěrům, byť je poněkud složitým způsobem formuloval ve výrokové části přezkoumávaného rozhodnutí. V té souvislosti je nutno zdůraznit, že odvolací soud jako soud druhé instance nedoplňoval důkazy vztahující se k rozhodnutí o vině, přičemž o důvodu, proč nevyhověl důkaznímu návrhu i na znalecký posudek z oboru psychologie, bude ještě řeč, neopakoval žádný z důležitých důkazů prováděných již v řízení nalézacím, za té situace je tedy podle § 263 odst. 7 věta druhá trestního řádu vázán hodnocením důkazů provedených soudem I. stupně, který rozhodoval na podkladě zásady volného hodnocení důkazů opřené o zásady ústnosti a především bezprostřednosti podle § 2 odst. 11, odst. 12 trestního řádu. V hodnocení soudu I. instance neshledal zdejší soud ani žádné pochybnosti ve vztahu k zásadám formální logiky. Proto neměl nejen věcný, ale ani zákonný důvod zasahovat do výroku o vině než ten, aby zpřehlednil výrok meritorního rozhodnutí a v té souvislosti především reagoval na již zmiňovanou vadu ve smyslu § 258 odst. 1 písm. d) trestního řádu.

Okresní soud totiž nesprávně aplikoval ustanovení § 116 trestního zákoníku a došel k závěru, že obviněná spáchala dvojnásobný trestný čin s ohledem na přerušení časové souvislosti mezi dílčími útoky. S tímto závěrem zdejší soud nesouhlasí. Je totiž zřejmé, že veškeré jednání obviněné bylo ovládáno společným záměrem v celé trestní věci vedené proti obžalovanému [redacted] vypovídat v jeho prospěch, tedy ve prospěch svého kamaráda. Učinila tak obdobným způsobem, tudíž je naplněn i znak podobného způsobu provedení, přičemž každý z projednávaných dílčích skutků naplňuje skutkovou podstatu stejného trestného činu. S ohledem na objekt chráněný ustanovením § 346 trestního zákoníku nelze hovořit o shodě s předmětu útoku, protože zmíněné ustanovení chrání zájem na správném zjištění skutkového stavu jako základu zákonného rozhodnutí a pachatel takového trestného činu tedy neútočí proti konkrétnímu předmětu útoku. Shledaný záměr spojoval úmysl ve vztahu ke každému dílčímu skutku, bez ohledu na to, kdy po výslechu před policejním orgánem bude následovat soudní řízení, kdy bude nařízeno hlavní líčení a kdy bude předvolána obžalovaná v procesním postavení svědka. Časový odstup mezi výslechy nemohla obviněná svým jednáním ovlivnit, proto nelze izolovaně akcentovat časový odstup mezi jednotlivými výpověďmi, jak učinil okresní soud. Proto nutno ve prospěch obviněné dojít k závěru, že projednávanou trestnou činností se dopustila nikoliv dvou přečinů křivé výpovědi

a nepravdivého znaleckého posudku, nýbrž jediného pokračujícího přečinu podle § 346 odst. 2 trestního zákoníku.

Především z tohoto shledávaného důvodu zdejší soud zrušil napadený rozsudek v celém rozsahu. Tím ovšem nezpochybňuje skutkové závěry, k nimž okresní soud po úplném důkazním řízení došel.

Jak již bylo uvedeno, druhým důvodem pro zrušení byla nepřezkoumatelnost skutkové věty výroku o vině z napadeného rozsudku. V něm okresní soud na straně jedné velice podrobně, avšak až příliš popisným způsobem, poukazoval na přesné označení orgánů, spisové značky, pod kterými bylo vedeno trestní řízení, respektive řízení před soudem, v nichž obviněná vypovídala jako svědek, na druhou stranu se nalézací soud omezil na citaci z protokolu o obou výpovědích obviněné, které však uvádí v širším rozsahu než je nutné, uvádět tam tedy i skutečnosti, které samy o sobě nenaplňovaly zákonné znaky projednávaného trestného činu. Z toho důvodu zdejší soud přeformuloval výrok o vině, zjednodušil ho, zpřehlednil a uvedl přesně, čím se obviněná dopustila projednávané trestné činnosti. Teprve tímto zásahem odvolacího soudu jsou naplněny požadavky ustanovení § 120 odst. 3 trestního řádu ohledně výroku o vině. V té souvislosti je nutno připomenout, že rozhodnutí soudu musí být přezkoumatelné a srozumitelné nejen z hlediska požadavků stanovených v trestním řádu, ale také z požadavků ustanovených v zákoně o soudech a soudcích č. 6/2002 Sb. v platném znění. Tento zásah však učinil odvolací soud bez toho, aby zasahoval do správných skutkových zjištění napadeného rozhodnutí.

Pokud již okresní soud nevyhověl důkazním návrhům obhajoby, nutno zdůraznit, že navrhovaní svědci neměli relevanci pro rozhodnutí v této věci, neboť rozhodujícím je to, jak se stal předmětný skutek a na kolik odlišně z jakého důvodu a zda nejen vědomě, ale především úmyslně vypovídala obviněná v procesním postavení svědka odlišně od reality. Předběžnou otázku, jak se stal incident, k němuž byla obviněná v procesním postavení svědka opakovaně vyslýchána, si okresní soud řešil samostatně bez toho, aby v tomto směru byl vázán pravomocným rozsudkem [redacted] soudu [redacted] sp. zn. [redacted], jehož výrok převzal okresní soud do výroku svého rozhodnutí až poněkud nadbytečně. Rovněž z toho důvodu došlo k zestručnění popisu skutku odvolacím soudem. Jak již bylo řečeno, zdejší soud se ztotožňuje se skutkovými závěry okresního soudu, nutno však akcentovat, že limity přezkumného řízení stanoví konkrétní námitky odvolatele, s nimiž se musí zdejší soud vypořádat a tím tedy může doplnit i argumentaci soudu nalézacího, respektive ji znovu převzít do svého rozhodnutí.

Ve vztahu k tomu, jak měl probíhat incident mezi obžalovaným [redacted] a poškozeným [redacted] má výrazný význam zranění, které utrpěl poškozený a vyřešení otázky mechanismu vzniku takového úrazu, jenž podle námitek obhajoby nemusel být způsoben úderem či kopy ze strany obžalovaného [redacted], nýbrž k němu mohlo dojít při pádu, jak naznačuje odborné vyjádření [redacted]. Názor zdejšího soudu je však identický s tím závěrem, k němuž dospěl okresní soud. Zatímco [redacted] uváděl určité alternativy, jakými může dojít k tak závažnému zranění, které odůvodňovalo právní kvalifikaci, s tím, že byla způsobena poškozenému těžká újma, přičemž zpracovatel odborného vyjádření zpochybňuje absenci podlitiny, která by podle něho se měla typicky objevit při úderu rukou nebo kopem, nalézací soud správně vycházel ze závěrů znaleckého posudku z obru zdravotnictví – soudního lékařství. Okresní soud měl v nalézacím řízení k dispozici znalecký posudek [redacted] a také k důkazu přečetl protokoly o hlavních líčeních z předchozího řízení, kde se zmíněný znalec ke svým závěrům podrobněji vyjadřoval, důvodně proto

vycházel ze závěrů tohoto znalce. Ten stvrdil závěry písemného posudku o mechanismu úrazového děje, nad to mimo jiné uváděl, že ani v odborné literatuře se nedočetl o tom, že by k přetržení hlavy čtyřhlavého stehenního svalu došlo samovolně, tzn. z nějakých chorobných příčin bez nějakého vyvolávajícího momentu. To považoval za logické s tím, že se jedná skutečně o jednu z nejsilnějších částí. V souladu s uznávanou naukou soudního lékařství a ortopedie především vysvětlil, že k takovému úrazu může dojít buď pádem na ohnuté koleno na tvrdou podložku, nárazem na ohnuté koleno na překážku, avšak s tím, že v druhém případě se uvádí jako příklad rozvodná deska motorového vozidla při dopravní nehodě, neboť musí jít o **účinek velké zraňující síly**. Všechny údery na koleno jsou myšleny zepředu, v té souvislosti poukazuje na to, že v projednávané věci **vše mluví za typický úrazový děj kopnutím**. Pokud by se jednalo o pád, který favorizuje [redacted], pak [redacted] takový závěr neguje s tím, že nepřímý mechanismus při pádu na tuto oblast by mohl vysvětlit poranění výhradně tehdy, pokud by se jednalo o *pád z velké výšky*, o což se projednávané věci nejednalo. K dotazům obhájce dokonce znalec uváděl, že netvrdí, že trhlina v úponu stehenního svalu v té souvislosti nemůže vzniknout i jinak než kopnutím, ale zdůraznil, že jeho rolí je posoudit to, co bylo vyšetřeno. V té souvislosti trval na svých závěrech, kdy zpochybnil pád na koleno či náraz ohnutého kolena na překážku a za nanejvýš pravděpodobný považoval shodně s následujícími závěry rozhodnutí [redacted] soudu [redacted] ve věci sp. zn. [redacted] kopnutí tehdy obžalovaným [redacted]. Pokud soud má k dispozici konkrétní účinek na zdraví poškozeného a mechanismus vzniku tohoto úrazu tak, jak uvedl [redacted], [redacted], lze vyvrátit původní obhajobu obžalovaného [redacted] a v té souvislosti i případné výpovědi svědků sledujících rozhodující část konfliktu, že z jeho strany nedocházelo k žádnému fyzickému napadení poškozeného, neboli - jak uvedla obviněná před policejním orgánem, že poškozený [redacted] udeřil zezadu [redacted], který se nijak nebránil, upadl na zem, a poté vstal a odešel. Stejně tak neodpovídá její výpověď popisu následujícího chování poškozeného tomu, jaké zranění utrpěl a jak se toto zranění projevuje i podle závěrů zmíněného znalce (srov. č.l. 39-40 spisu).

Podle znalce [redacted] by pád z výšky stojící osoby neodpovídal závažnosti utrpěného poranění. Z toho důvodu se zdejší soud ve shodě se závěry napadeného rozsudku ztotožňuje s hodnotícími závěry [redacted] soudu [redacted] v opakovaně zmiňované věci sp. zn. [redacted], které vedly k odsouzení původně obžalovaného [redacted] pro trestné činy ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku, trestný čin výtržnictví podle § 358 odst. 1 trestního zákoníku a poškození cizí věci podle § 228 odst. 1 trestního zákoníku. Zatímco závěry [redacted] byly poněkud opatrné a akcentovaly toliko chybějící podlitinu, [redacted] byl ve svých závěrech - oproti obvykle velice opatrným závěrům v jiných kauzách – velmi kategorický.

Navíc je třeba zdůraznit, že původně obžalovaný [redacted] ve své trestní věci v přípravném řízení v procesním postavení obviněného vypovídal obdobně jako všichni svědci hovořící v jeho prospěch pocházející z okruhu jeho přátel, a to včetně obviněné [redacted], v následujícím hlavním líčení však výpověď pozměnil a sám v rámci své obhajoby připustil nějaké údery, jichž se dopustil vůči poškozenému. Připustil tedy, že v rámci konfliktu nebyl pouze pasivní a že poškozeného rovněž fyzicky napadal, což je v příkrém rozporu s oběma výpověďmi, které posuzuje soud z pohledu toho, zda jimi obviněná [redacted] nespáchala projednávaný trestný čin. Obhajoba v té souvislosti opakovaně poukazuje na to, že počátek incidentu měl být odlišný a v té souvislosti, byť v posledním podání vůbec zpochybňuje přítomnost dalších svědků na místě činu, považuje přítomnost svědka [redacted] za prokázanou a zdůrazňuje, že ten popsal jako první fyzický útok odstrčení [redacted] poškozeným [redacted]. V té souvislosti obhajoba vytýká

okresnímu soudu, že jeho rozhodnutí je vnitřně rozporné, kdy hovoří o věrohodnosti zmíněného svědka [redacted], který nepatří do nějaké skupiny svědků zainteresovaných na průběhu incidentu svým vztahem k jeho aktérům a na druhou stranu podle obhajoby soud nepřesně vychází z výpovědi tohoto svědka, jenž uvedl o počátku incidentu právě zmíněné strčení. V tomto kontextu je nutno poukázat, že obhajoba je v tomto směru ryze účelová, neboť opomíjí fakt, že zmíněný svědek sice popsal předmětné strčení, ale současně doplnil tuto informaci tím, že nejprve obžalovaný kopl do vozidla poškozeného a teprve potom řidič – poškozený [redacted] vyběhl z vozidla. Z toho důvodu lze odmítnout tvrzení obhajoby, že poškozený reagoval nepřiměřeně a že vystoupením z vozidla reagoval toliko na slovní urážku a prokázal tím ochotu k následné potyčce (č.l. 286). Poškozený reagoval na kop do vozidla, podle svědka [redacted] odstrčil [redacted] z toho důvodu, aby si mohl auto prohlédnout a zmíněný svědek [redacted] výslovně uvedl, že **toto odstrčení nebylo fyzickým napadením**. Naopak poukázal na to, že bezprostředně po něm došlo k úderu ze strany [redacted]. Obhajoba je v tomto směru tedy účelová a zcela vyvrácená.

Pokud jde o další průběh incidentu, ten byl takový, jaký vzal na základě provedeného dokazování za prokázaný [redacted] soud [redacted] ve věci tehdy obžalovaného [redacted]. Pokud byl tedy i podle názoru odvolacího soudu správně zjištěn skutkový děj a obviněná jako svědkyně k jeho průběhu vypovídá odlišně, buď neviděla celý ten incident nebo mohla být při své výpovědi ovlivněna dalšími zdroji informací tak, jak podrobně rozebírá obhajoba, ostatně obviněná sama hovoří o tom, že s ostatními svědky i [redacted] o incidentu hovořili. To však není důvod obsahu podaných výpovědí obviněné v procesním postavení svědka. Obviněná má [redacted] vzdělání, působí jako [redacted], a to dokonce na [redacted]. Podstatou práce [redacted] je zvládnout odlišení toho, co je faktem, a toho, co je dohadem nebo neověřenou informací z druhé ruky. Musí být schopen odlišit, co vnímal svými smysly od toho, co toliko dovozuje na podkladě dalších informací anebo s ohledem na dokreslování informací z jiných zdrojů. Ostatně v tom spočívá podstata trestního stíhání proti obviněné, která v procesním postavení svědka po zákonném poučení, které navíc musela pochopit lépe než jakýkoliv laik bez [redacted] vzdělání, vypovídala jiné skutečnosti než byly objektivně zjištěné, což platí právě o tom, jakým způsobem se do incidentu zapojoval původně obžalovaný [redacted], když na podkladě jeho násilného jednání poškozený objektivně utrpěl těžké poranění. Taková zjištění umožňují závěr o tom, že svědkyně vypověděla nepravdu, přičemž nepopírá, že byla a je v přátelském vztahu s původně obžalovaným [redacted], měla tedy zájem na jeho vyvinění. Podle názoru zdejšího soudu není úplnou náhodou, že stejně tak i ostatní svědci z této skupiny blízké [redacted] vypovídali v přípravném řízení velice shodně, zatímco v řízení před soudem svoje výpovědi zmírňovali. To souviselo s tím, že obžalovaný [redacted] tehdy učinil určitý posun ve své obhajobě a připustil, že rovněž, byť podle svého tvrzení při vzájemném napadání, poškozeného fyzicky napadal. **Za té situace tedy nemůže být pravdivým tvrzením, že poškozený [redacted] udeřil [redacted] zezadu, ten se tomu nějak nebránil, upadl na zem, poté jenom vstal a bez dalšího odešel doprovázené tvrzením, že poškozený po této události nejevil žádné známky zranění.** Zdejší soud s ohledem na uplatněnou obhajobu obviněné připouští, že mohla sledovat pouze část incidentu, proto také ve skutkové větě nového výroku o vině zdůraznil, že svědkyně nepravdivě vypovídala o části konfliktu, který sledovala a jenž popisovala. Není totiž vyvráceno tvrzení obviněné, že se na místo činu dostala již v průběhu, kdy incident probíhal. Obviněná byla před podáním obou svědeckých výpovědí řádně poučena o povinnostech svědka včetně zdůrazněných povinností, jež vyjádřil zdejší soud v novém výroku svého rozhodnutí, že byla poučena, že musí o podstatných okolnostech vypovídat pravdu a že je trestné, pokud tak neučiní.

S ohledem na způsob obhajoby obviněné je nutné zdůraznit, že **při její výpovědi před policejním orgánem byl přítomen obhájce obviněného [redacted], takže jakýkoliv nátlak či návodné otázky ze strany policejního orgánu jsou vyloučené, neboť v takovém případě by obhájce, jímž v té době byl ostatně bývalý trestní soudce, nepřipustil.** Pokud jde o řízení před soudem, nad rámec písemného odůvodnění odvolání obhajoba v prvém veřejném zasedání před zdejším soudem zdůrazňovala, že státní zástupce kladl kapciózní otázky, že obviněná byla státním zástupcem zesměšňována a dostávala se pod nadstandardní tlak. Jak již bylo uvedeno, okresní soud provedl k důkazu i zvukový záznam zmíněného hlavního líčení, v němž obviněná v procesním postavení svědkyně vypovídala. Stejně tak zdejší soud si v rámci závěrečné porady znovu pustil zmíněný záznam. **Zjistil, že argumentace obhajoby není pravdivá a předmětným zvukovým záznamem hlavního líčení je zcela vyvrácena.** Samotný výslech svědkyně prováděl obhájce tehdy obžalovaného [redacted]. Poté kladl otázky předseda senátu, jenž prokázal až neskutečnou trpělivost se způsobem obhajoby obviněné, která na jednu stranu mlžila a zpochybňovala předchozí výpovědi s argumentací, že se snažila být stále konkrétnější na doplňující otázky v přípravném řízení, na druhou stranu tvrdila, že vše co uvedla, odpovídá, k tomu se znovu dotazovala na různé dohady, asi a možná, aby následně znovu trvala na tom, že 99 % z toho co uvedla v přípravném řízení je pravda, co vnímala ona. Zdejší soud si ověřil i to, že přepis protokolu o hlavním líčení takřka doslova odpovídá zvukovému záznamu a nemohl v té souvislosti pominout ani to, že **i výpověď obviněné jakožto svědkyně v řízení před soudem byla v rozporu se změněnou obhajobou tehdy obžalovaného [redacted].** Předseda senátu okresního soudu opakovaně poučoval svědkyni [redacted] o rozdílu mezi tím, co vnímala, co se dohaduje, co slyšela z doslechu apod. a opakovaně jí v té souvislosti vysvětloval rozdíly mezi těmito stanovisky a povinnostmi svědka. Dokonce ji v té souvislosti výslovně nabádal k tomu, aby pokud si není jistá, ať uvádí: nevím, nebo, že si nepamatuje. Obviněná [redacted] nereagovala ani na zákonná poučení, ani na opakované poučování a vysvětlování ze strany předsedy tehdejšího senátu. V té souvislosti jí byl vysvětlován i rozdíl mezi tím, co vnímala a tím, co se domnívá, co dovozuje a co se dohaduje.

Obviněná, o jejímž duševním stavu i schopnosti vnímat, zapamatovat si a reprodukovat nevznikly žádné *důvodné* pochybnosti, pročež také soudy nevyhověly důkaznímu návrhu na přibrání znalce, jako svědek v řízení před soudem zčásti setrvávala, zčásti měnila či zobecňovala nebo zpochybňovala svoji předchozí výpověď, v další části výpovědi se však odvolávala na to, že popisovala to, co vnímala svými smysly a že jí uvedené skutečnosti odpovídají na 99 % realitě. Tato změna výpovědi a na ní navazující současná obhajoba obviněné jsou však vyvráceny provedenými důkazy. **Její původní tvrzení o tom, že [redacted] se nijak nebránil a byl zezadu napaden poškozeným, neodpovídá ani změněné obhajobě zmíněného obžalovaného, ani tomu, že poškozený utrpěl objektivně těžkou újmu na zdraví, a to mechanismem, jímž byl fyzický útok velkou silou ze strany tehdy obžalovaného [redacted]. V té souvislosti považuje zdejší soud za nutné zdůraznit, že v popisu incidentu ve skutkové větě výroku o vině tohoto rozhodnutí není uveden úplný počátek konfliktu, ani zmiňované strčení ze strany poškozeného popisované svědkem [redacted], ani prvotní úder ze strany obžalovaného [redacted], neboť soud musí respektovat, že podle obhajoby svědkyně viděla pouze část incidentu a nikoliv jeho samý začátek. Ve světle shora uvedených faktů je nepravdivým její tvrzení, že [redacted] se nějak nebránil a fyzicky poškozeného nenapadl. V tom kontextu lze připomenout, že i kdyby byl strčením obžalovaný [redacted] ze svého pohledu fyzicky napaden, jeho následující jednání spočívající i v úderech velké razance, a to údery pěstí i kopy, by neodpovídalo podmínkám nutné obrany, neboť taková obrana by byla zcela zjevně nepřiměřená způsobu předchozího útoku.**

Přestože obhajoba má tendenci zpochybňovat ostatní svědky incidentu, je nutné zdůraznit, že **výpověď obviněné [redacted] před policejním orgánem odporuje i vlastní obhajobě tehdy obžalovaného [redacted], jak ji uplatnil v řízení před soudem. Už z tohoto pohledu ji lze označit za kategoricky nepravdivou.** Ostatně nutno připomenout, že i obžalovaný [redacted] ve své původní věci před soudem připustil i to, že kopal do auta, byť to bagatelizoval a dával to do jiné časové souvislosti.

Obviněná [redacted] jako svědek před okresním soudem zčásti negovala a zpochybnila to, co uváděla v přípravném řízení, a vymlouvala se značně nelogickým způsobem, aby **posléze potvrdila správnost původních údajů na 99 % a výslovně uvedla, že to byl poškozený [redacted], který jako první zaútočil na [redacted]**. Přitom, pokud zdejší soud vezme do úvahy, že obviněná dle své obhajoby neviděla úplný počátek konfliktu, musí být již toto tvrzení v rozporu se skutečností, což muselo být ze strany obviněné kryto přinejmenším eventuelním úmyslem. Lze tedy uzavřít, že obviněná nebyla na místě činu na počátku konfliktu, jak i v její prospěch posléze uzavřel i zdejší soud, v tom případě jednoznačně lže ve své výpovědi v tehdejším nalézacím řízení anebo viděla pouze část incidentu, dílčí útoky, snad i vzájemné, přesně řečeno nějakou obrannou reakci poškozeného [redacted], ale v tom případě opětovně lže nejenom s ohledem na výpověď zmíněného poškozeného, ale i s ohledem na částečné doznání, jež učinil obžalovaný [redacted] v hlavním líčení před okresním soudem ve své věci. Znovu je třeba připomenout, že pokud [redacted] svoje údery vůči poškozenému bagatelizoval, je zde objektivní zranění poškozeného a kategoricky stvrzený mechanismus úrazu, jímž bylo fyzické napadání silou velké intenzity ze strany obžalovaného [redacted], neboť nikdo z aktérů ani ze svědků nevypovídá o tom, že by se do incidentu zapojila třetí osoba. Takže **při obou alternativách obhajoby obviněné je zřejmé, že i v řízení před soudem uváděla nepravdivé skutečnosti,** které zdejší soud akcentoval a uvedl v novém výroku o vině.

K tomu lze ještě připomenout, že obviněná v řízení před soudem uváděla, že poškozený [redacted] nejevil žádné známky poranění, přestože utrpěl již zmíněné těžké poranění, objektivně doložené lékařskými zprávami i závěry znaleckého posudku. Přitom v tomto směru sama obviněná uváděla, že viděla závěr incidentu včetně toho, kdy [redacted] se svou přítelkyní [redacted] a z místa činu odcházel, přitom ze závěrů důkazního řízení, především z výpovědí nezaujatých svědků a svědků policistů vyplývá, že poškozený v důsledku zdravotní újmy, kterou utrpěl, nemohl v podstatě chodit, pokud se na počátku pohyboval, mohlo to být pouze v důsledku určitého šoku, jak připouštěl znalec [redacted]. **Tvrzení obviněné jako svědkyně je tedy i v tomto směru nepravdivé**, přinejmenším nepodložené, přičemž s ohledem na skutečnost, kterou uváděla, buď výslovně cíleně lhala ve snaze pomoci svému příteli [redacted], nebo se vyjadřovala k něčemu, co nesledovala nebo čeho si nevšimla, případně co pouze dedukovala, avšak v tom případě je zřejmé, že musela počítat s tím, že jí podávaná informace v rámci svědecké výpovědi může být nepravdivá, což by odpovídalo opětovně i úmyslu eventuálnímu, s tím, že s takovou eventualitou byla srozuměna (§ 15 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku).

Zdejší soud neakceptuje obhajobu obviněné, že se do její výpovědi mohlo promítnout to, že se o incidentu bavili s přáteli, nebo něco dovozovala z dalších informací. Obviněná nezpochybňuje opakované zákonné poučení svědka, okolnosti výslechu v přípravném řízení v v řízení před soudem zdejší soud již shora podrobně rozebíral a uvedl, proč považuje obhajobu obviněné za vyvrácenou. Lze tedy vyloučit jakýkoliv nátlak ze strany policejního orgánu či v hlavním líčení. Pokud obviněná jako svědkyně projevovala ochotu stále a více

konkretizovat své tvrzení přesto, že si nemohla být jistá, i tím se dopouštěla projednávaného přečinu, neboť i v tomto směru lze poukázat na to, co bylo uvedeno o srozumění s tím, že jí uváděné tvrzení pod zákonným poučení svědka není pravdivé. Nehledě na to, že i jí uváděné tvrzení, že v 99 % to, co uváděla v přípravném řízení, souhlasí s tím, co vnímala, není pravdivé.

Lze připustit, že svědek násilného incidentu může být takovou událostí zaskočen a nemusí si všímat všech souvislostí, nýbrž jen určité výseče, která ho nějakým způsobem zaujala, stejně tak lze připustit, že někdo má větší či menší schopnost si pamatovat detaily, zvlášť s časovým odstupem. Pokud však obviněná s ohledem na své vzdělání, profesi a s ní související intelektové schopnosti ve vztahu k takovým otázkám – podle své obhajoby –po pravdě neodpovídala, že si nepamatuje, není jistá a nebo neví, tak každé doplnění výpovědi svědkyně je kryto již zmíněným nepřímým úmyslem, že další a další skutečnosti, které nabaluje na svoje počáteční tvrzení, mohou být nepravdivé. Obviněná však vypovídala ve prospěch tehdy obžalovaného [redacted], takže jí toto doplňování informací tak, aby ho zbavila viny či snížila pro něj závažnost jeho fyzické agrese vůči poškozenému, vyhovovalo. Je tedy **bez důvodných pochybností prokázáno, že uváděla nepravdivé skutečnosti a činila tak přinejmenším v úmyslu nepřímém** ve smyslu shora uvedeného ustanovení, přičemž zdejší soud má i určité důvodné podezření, že její jednání mohlo být dokonce cílené a mohlo být ovládáno úmyslem přímým. Pochybnosti však vyhodnotil ve prospěch obviněné. Přitom není sporu o tom, že její výpověď jako svědka měla podstatný význam pro následné meritorní rozhodnutí okresního soudu ve věci obžalovaného [redacted]. Tím naplnila všechny znaky projednávaného trestného činu. Pokud jde o hodnocení osoby obviněné nejen z hlediska rozhodování o trestu, ale i rozhodování o vině, tím se zabýval okresní soud v napadeném rozhodnutí na straně 4 odstavec 3, navíc je třeba zdůraznit, že ta v přípravném řízení uváděla, že místo bylo osvětlené dobře a na padesát metrů viděla detailně, zatímco v řízení před soudem začala svoji výpověď měnit v tom směru, že to jednak bylo příliš rychlé, jednak na místě činu byl shluk postav (č.l. 67 a následující) a naznačovala, že dobře neviděla.

Obviněná sama nikdy nezpochybňovala své schopnosti paměťové, v tomto směru uváděla v hlavním líčení konaném [redacted] v již zmíněné věci sp. zn. [redacted], že netrpí duševní poruchou, netrpí amnézií. Námitky obhajoby uplatněné v tomto směru uváděl až následně její obhájce, a to spíše v rovině hypotetické. V té souvislosti nelze odhlédnout od toho, že na dotaz tehdejšího zmocněnce poškozeného připustila, na výslovnou otázku, zda má zájem na tom, aby to pro pana [redacted] dobře dopadlo, že by byla ráda, kdyby to pro něho dopadlo dobře, protože nemá pocit, že by se něčeho dopustil. Na to navázala tím, že připustila, že **je možné, že zkrátka měla pocit, že některé věci úplně neviděla a možná to bylo těmi otázkami, které jí hnaly do nějaké konkrétnosti, podrobnosti. To lze dokonce označit, zda částečné doznání.** [redacted] s [redacted] vzděláním, který má v náplni práce monitoring, zpracovávání rozborů, analýz různého typu, nemůže a v daném případě nemá takové problémy s vnímáním nějakých skutečností, jejich zapamatováním a následnou reprodukcí vzpomínek v takovém rozsahu a směru, jaký uvádí obhájce. Rovněž tuto obhajobu považuje zdejší soud za zcela účelovou. Navíc jako právník byla obviněná schopna vnímat zákonné poučení před výslechy rozhodně přesněji než nějaký laik. Proto zdejší soud rozhodl znovu ve shodě se skutkovými závěry napadeného rozhodnutí, s upřesněním výroku o vině a především již vysvětlenou mírnější právní kvalifikací pro obviněnou.

Zmírněná právní kvalifikace, kdy nadále už není obviněné dáváno za vinu spáchání dvou úmyslných přečinů, nýbrž spáchání jediného pokračujícího trestného činu spáchaného dvěma dílčími skutky, by se měla promítnout i při rozhodování o druhu a výši trestu. Za

projednávanou trestnou činnost stanoví zákonodárce trest v rozmezí od šesti měsíců do tří let. Okresní soud v napadeném rozsudku za dva spáchané přečiny v rámci úhrnného trestu podle § 43 odst. 1 trestního zákoníku při shledání přitěžující okolnosti spáchání dvou trestných činů uložil trest toliko jeden měsíc nad dolní hranicí zákonné trestní sazby. Podle názoru odvolacího soudu takový trest byl velice mírný, dokonce se dá říci, že hraničil až s nepřiměřenou mírností trestu ve smyslu § 258 odst. 1 písm. e) trestního řádu, neboť obviněná byla důležitým přímým svědkem incidentu a její výpovědi měly skutečně výrazně podstatný význam pro meritorní rozhodnutí soudu v trestním řízení. Přezkumné řízení je však vedeno výhradně na podkladě odvolání podaného ve prospěch obviněné, tudíž platí zásada *zákazu reformace in peius*, zákaz změny k horšímu v neprospěch obviněné. Zdejší soud dokonce s ohledem na změnu právní kvalifikace a absenci shora uvedené přitěžující okolnosti při polehčující okolnosti vedení řádného života zvažoval, zda by fakt, že není ukládán úhrnný trest, ale trest za jediný přečin, neměla být nějakým způsobem zohledněna i při rozhodování o druhu a výši trestu. Právě s ohledem na pochyby o přiměřenosti trestu uloženého napadeným rozsudkem zdejší soud toliko převzal trest uložený původním rozhodnutím, tedy takřka na samé dolní hranici zákonného rozpětí s podmíněným odkladem výkonu trestu na nejkratší zkušební dobu, kterou umožňuje trestní zákoník (v rozmezí od jednoho do pěti roků). Skutečnost, že by zdejší soud považoval za potřebné kontrolovat chování obviněné po delší dobu, opětovně nehraje roli s ohledem na již zmíněný zákaz změny postavení obviněné k horšímu. Uložený trest nemůže být považován za trest nepřiměřeně přísný ve smyslu § 258 odst. 1 písm. e) trestního řádu.

Poučení: I. Proti tomuto rozhodnutí není přípustný další řádný opravný prostředek.

II. Proti tomuto rozhodnutí může podat dovolání nejvyšší státní zástupce na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce, anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to ve prospěch i v neprospěch obžalovaného, jakož i obžalovaný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká. Obžalovaný tak může učinit pouze prostřednictvím obhájce. Podání obžalovaného, které by nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť by takto bylo označeno. Dovolání se podává u soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí (§ 59 odst. 3 tr. řádu) podání uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu, i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) tr. řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

V Plzni 24. března 2014

JUDr. Pravoslav Polák, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Andrea Benešová